

Sygn. akt **XI Ka 293/20**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2020 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący Sędzia Artur Achrymowicz (spr.)

Sędziowie: Elżbieta Wierzchowska

Krzysztof Wojtaszek

Protokolant Agnieszka Furdel

przy udziale prokuratora Anety Mikity-Kubik

po rozpoznaniu dnia 6 października 2020 roku

sprawy **Ł. M. (1)** s. S. i D. z domu B. ur. (...) w K.,

A. N. (1) c. A. i B. z domu S. ur. (...) w C.

oskarżonych z art. 223 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk i in.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 13 stycznia 2020 roku sygn. akt VII K 825/17

I. Co do Ł. M. (1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

A. odnośnie czynu z pkt. I

1. opis czynu uzupełnia:

a) po słowach „ukierunkowanymi na ujęcie” – stwierdzeniem „oskarżonego jako”;

b) po słowach „stypizowanego w art. 156 § 1 K.k.” – stwierdzeniem „przy czym działał publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego”;

2. w odniesieniu do kwalifikacji prawnej:

a) na zasadzie art. 455 K.p.k. przyjmuje, że art. 223 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. pozostają w zbiegu, a nie w związku;

b) uzupełnia ją o:

- zbieg ww. przepisów z art. 157 § 1 K.k.

- związek z art. 57a § 1 K.k.

3. podstawę wymiaru kary uzupełnia o art. 57a § 1 K.k.

4. wymiar kary określa na rok i 10 (dziesięć) miesięcy;

B. wymiar kary łącznej określa na 2 (dwa) lata;

C. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. IV, V i VI;

D. przyjmuje, że zaliczenie z pkt. VII następuje na poczet pozbawienia wolności w proporcji 1:1

E. w pkt. XVII

1. uchyla rozstrzygnięcie w zakresie opłaty,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 610 (sześćset dziesięć) złotych.

II. Co do A. N. (1) zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

3. w opisie czynu:

a) po słowach „ukierunkowanymi na ujęcie” dodaje stwierdzenie „oskarżonego jako”;

b) słowo „stosowała” zastępuje czasownikiem „stosowali”;

c) po słowie „przemoc” umieszcza dwukropek, a następnie dodaje „A. N. (1) – kilkakrotnie zadając mu uderzenia dłonią w twarz, zaś Ł. M. (1) –”

d) sformułowanie „czym naraziła” zastępuje imiesłowem „narażając”;

e) po słowach „stypizowanego w art. 156 § 1 K.k.” dodaje „przy czym działała publicznie, z oczywiście błahego powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego”;

4. w odniesieniu do kwalifikacji prawnej:

a) na zasadzie art. 455 K.p.k. przyjmuje, że art. 223 § 1 K.k. i art. 158 § 1 K.k. pozostają w zbiegu, a nie w związku;

b) uzupełnia ją o związek z art. 57a § 1 K.k.

5. podstawę wymiaru kary uzupełnia o art. 57a § 1 K.k.

6. przy zastosowaniu art. 37b K.k.

a) wymiar kary pozbawienia wolności określa na 4 (cztery) miesiące,

b) na zasadzie art. 34 § 1 K.k. i art. 35 § 1 K.k. orzeka karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne;

7. uchyla rozstrzygnięcia zawarte w pkt. XII, XIII i XIV

8. przyjmuje, że zaliczenie z pkt. XV następuje na poczet pozbawienia wolności w proporcji 1:1

9. w pkt. XVII

a) uchyla rozstrzygnięcie w zakresie opłaty,

b) zasądza od oskarżonej na rzecz Skarbu Państwa wydatki w kwocie 210 (dwieście dziesięć) złotych.

III. W pozostałym zakresie wyrok ten utrzymuje w mocy.

IV. Zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa po:

a) 300 (trzysta) złotych opłaty za obie instancje;

b) 10 (dziesięć) złotych wydatków postępowania odwoławczego.

Elżbieta Wierzchowska Artur Achrymowicz Krzysztof Wojtaszek

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	XI Ka 293/20	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Chełmie sygn. VII K 825/17 z dn. 13.1.2020 r.			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny – prokurator			
# obrońca			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka		

	zabezpieczającego, przepadku lub innego środka		
1.4. Wnioski			
#	Uchylenie	#	zmiana
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	Apelacja obrońcy: obraży art. 4 i art. 7 K.p.k. przez nienależytą analizę i jednostronną ocenę dowodów oraz pominięcie okoliczności na korzyść oskarżonego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Pelen ogólników zarzut nawet nie wskazuje na czym miałyby polegać obraza wymienionych w nim przepisów, tj. jakie korzystne dla oskarżonego okoliczności, spośród wynikających z dowodów uznanych za			

wiarygodne (absurdem byłoby oczekiwać, że uwzględnione zostaną okoliczności wynikające z dowodów, którym Sąd I instancji nie dał wiary) nie zostały uwzględnione oraz jakie konkretne reguły oceny wiarygodności dowodów (prawa logiki, zasady doświadczenia lub wiedzy) i w jaki sposób zostały naruszone.

Skarżący nie twierdził, że Sąd Okręgowy nie dostrzegł, czy pominął jakieś walory wyjaśnień z rozprawy, które miałyby przemawiać za ich wiarygodnością, ani też, że niezasadnie przypisał im mankamenty, które wykluczały uznanie ich za wiarygodne.

Wobec powyższego stwierdzić jedynie należy, iż słusznie zostały one zdyskredytowane przez Sąd I instancji, a za wiarygodne uznane – zbieżne z obszernie i przekonująco ocenionymi (k. 632-633) zeznaniami Ł. M.– wyjaśnienia, w których oskarżeni przyznali się do winy.

Podobnie przedstawia się uzasadnienie zarzutu. Trudno, żeby było ono przekonujące, skoro np. trafnym ustaleniom Sądu Rejonowego o agresji oskarżonego (wulgaryzmy wobec taksówkarza, uderzenie go w ramię, kiedy prowadził

samochód, a następnie, po zatrzymaniu auta, kopanie w drzwi i uderzanie butelką w karoserię), Skarżący przeciwstawia eufemizmy w rodzaju „zareagował emocjonalnie” (k. 668), a ustaleniom, że pokrzywdzony poinformował oskarżonych, że jest policjantem – pozbawiony logiki argument: „Nieprawdą zatem jest to, że Ł. M. (2) podszedł pierw do oskarżonych i poinformował ich o tym, że jest Policjantem, bowiem w pierwszej kolejności udał się do L. B. (1), któremu nic na ten temat nie wspomniał”. To, że taksówkarzowi, od którego chciał tylko dowiedzieć się co zaszło i czy potrzebuje pomocy, nie wspomniał kim jest, nie budzi wątpliwości, lecz nijak się ma do jego późniejszej wymiany zdań z oskarżonymi – określona treść rozmowy z taksówkarzem nie wyklucza przecież innej, określonej treści rozmowy z oskarżonymi.

Skarżący, zamiast wskazać ewentualne błędy w ocenie wiarygodności dowodów, powołuje się na wybrane z nich, którym Sąd Rejonowy nie dał wiary (k. 668v). W tym zakresie jego argumentacja jest zgoła bezprzedmiotowa, gdyż Sąd Rejonowy miał przecież na względzie treść wyjaśnień z rozprawy, tyle,

że nie dał im wiary, wskazując racjonalne i przekonujące przesłanki takiego stanowiska (II akapit na k. 631 – co do oskarżonego i III akapit na k. 632 – co do oskarżonej).

Zupełnie pozbawiony sensu jest argument „Niewątpliwie gdyby L. B. (1) faktycznie wiedział o tym, że mężczyzną, który do niego podbiegł był funkcjonariusz Policji, z całą pewnością poinformowałby o tym obecnych na miejscu funkcjonariuszy” (k. 668v), gdyż Skarżący sam sobie przeczy, skoro wcześniej sam twierdził „Do L. B. (1) podszedł kolega Ł. M.– P. P., informując go, że mężczyzna interweniujący jest funkcjonariuszem Policji” (przedostatnie zdanie na k. 668), a miało to rzecz jasna miejsce jeszcze przed przybyciem na miejsce zdarzenia policjantów, więc ze zdania tego jasno wynika, że L. B. jednak wiedział, że Ł. M. jest funkcjonariuszem, tyle, że nie od niego, a od P. P..

Nie polega na prawdzie twierdzenie Skarżącego o zeznaniach T. D., jakoby „jasno stwierdził, że to Ł. M. (2) był osobą atakującą” (k. 668 in fine). W rzeczywistości świadek zeznał: „Ja nie widziałem dokładnie tej sytuacji i nie widziałem dokładnie co się tam

działo”. O pokrzywdzonym podał: „Nie wiem skąd on się wziął”, „Co się stało z tym mężczyzną nie wiem” (k. 64v). Jest to zupełnie zrozumiałe, skoro pod wpływem alkoholu wracał z tzw. wieczoru kawalerskiego. Jeśli ponad rok po zdarzeniu mówił na rozprawie, iż tylko słyszał, że oskarżona się broniła, to w kontekście całości jego ówczesnej wypowiedzi, także nie chodzi przecież o jakieś jej jęki na skutek rzekomych ciosów, lecz to jedynie, że świadek z pewnej odległości słyszał, że pokrzywdzony chciał oboje oskarżonych zatrzymać, a oskarżona w wulgarny sposób krzyczała, żeby dał im spokój: „Pokrzywdzony szedł za nimi /.../ ci państwo byli już za mną /.../ usłyszałem krzyk kobiety /.../ ona krzyczała chyba, żeby ich zostawił. Pani się broniła, żeby pan ją zostawił /.../ Słyszałem tylko jakby coś spadło /.../ Zobaczyłem jak ci państwo odchodzą, a ten pan leżał” (k. 531v). Zatem także co do T. D. trafne jest stanowisko Sądu Rejonowego tak co jego wiarygodności, jak i co do okoliczności wynikających z jego zeznań (k. 635).

Jakkolwiek pokrzywdzony także był tej nocy po spożyciu alkoholu, to sam fakt, że dostrzegł zajście przy taksówce, przytomnie zareagował – podbiegł

na miejsce (przeskakując przy tym barierkę), wypytał taksówkarza co się stało (L. B. nie wyczuł od niego alkoholu ani nie dostrzegł w jego zachowaniu niczego, co mogłoby wskazywać, że jest pod jego wpływem), a następnie starał się zatrzymać sprawcę uszkodzenia auta, wyraźnie wskazuje, że spożyty alkohol nie miał wpływu na jego zachowanie. Zupełnie niedorzeczne były na tym tle twierdzenia oskarżonych, jakoby pokrzywdzony podbiegł do oskarżonego, bo po prostu chciał się z nim bić. Podobnie niedorzeczne były wyjaśnienia oskarżonej, jakoby oskarżony nie uszkodził auta, a taksówkarz nie mówił o tym uszkodzeniu interweniującym policjantom (k. 58v, 99), w sytuacji, gdyby okoliczności te przyznał przecież nawet oskarżony.

Wniosek

O zmianę wyroku przez uniewinnienie, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.

Niezasadność zarzutu.			
3.2.	<p>Apelacja obrońcy:</p> <p>błędów w ustaleniach faktycznych, polegających na:</p> <p>1. „uznaniu, że z nagrania video całego zdarzenia, nic nie wynika, kiedy w rzeczywistości jest to dowód najważniejszy, który obrazuje przebieg sytuacji”;</p> <p>2. przyjęciu, że Ł. M. poinformował oskarżonych, że jest policjantem, choć to, że tego nie zrobił wynika z zeznań świadków;</p> <p>3. „zbagatelizowaniu tego, że Ł. M. (2) jest osobą chorą psychicznie, co może prowadzić do agresywnych zachowań”;</p> <p>4. „stypizowaniu czynów oskarżonych jako chuligańskich”.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Ad 1</p> <p>Przesłanka z art. 438 pkt 3 K.p.k. – jak sama treść przepisu nawet laikom wskazuje – dotyczy faktów, czyli przebiegu zdarzenia albo inaczej obrazu sytuacji („przebieg sytuacji” to kontaminacja – błąd językowy, który</p>			

w piśmie tzw. fachowego podmiotu nie powinien mieć miejsca), a nie oceny wartości dowodowej materiału.

Co do meritum natomiast: twierdzenie zarzutu, wobec braku jakiegokolwiek argumentacji w uzasadnieniu apelacji, pozostało gołosłowne, co sprawia, iż nie sposób się doń rzeczowo odnieść. Wskazać jedynie wypada na trafność konstatacji Sądu Rejonowego na k. 635.

Ad 2

Zarzut w żaden sposób nie tylko nie wykazuje, ale nawet nie wskazuje jakie konkretnie błędy Sąd I instancji miałby popełnić w zakresie percepcji (odczytania właściwej treści) dowodów lub też na etapie późniejszej oceny ich wymowy, tj. w toku rozumowania zmierzającego do wyprowadzenia z ich treści rzeczywistego obrazu przebiegu zdarzeń, czyli do ustalenia istotnych dla rozstrzygnięcia faktów, a tym bardziej w jaki sposób.

Również uzasadnienie apelacji nie zawiera twierdzeń, które odpowiadałyby przesłance odwoławczej z art. 438 pkt 3 K.p.k. Przeciwnie – wynika z niego, iż w zarzucie tym Autorowi najwyraźniej chodziło wyłącznie o rzekome nieprawidłowości w ocenie

wiarygodności dowodów. Jako próba przedstawienia w innym ujęciu kwestii podniesionych w poprzednim zarzucie, dotyczącym obrazy przepisów postępowania, zarzut ten ma w istocie charakter wtórny i tautologiczny. Jest on zatem wadliwie skonstruowany.

Skoro zaś kwestionowane ustalenia wprost wynikają z treści dowodów, które Sąd I instancji uznał za wiarygodne i uczynił owych ustaleń podstawą, to zaistnieniu uchybienia stanowiącego podstawę odwoławczą z art. 438 pkt 3 K.p.k. w ogóle nie może być mowy (gdyby dowody, na których oparte zostały ustalenia – wbrew ocenie owego Sądu – nie zasługiwały na wiarę, można by mówić jedynie o niezrealizowaniu ogólnej dyrektywy procesu z art. 2 § 2 K.p.k., co byłoby jednak efektem obrazy art. 7 K.p.k. a nie samodzielną przesłanką odwoławczą).

Ad 3

Zarzut jest chybiony już choćby tylko z tego względu, że oparty jest na hipotezie „co może prowadzić”. Co więcej, zawarte w uzasadnieniu apelacji supozycje Skarżącego „wyoce prawdopodobne jest, że po spożyciu przez pokrzywdzonego dużej ilości alkoholu doszło

do nawrotu choroby, mógł być agresywny i pretensjonalny w stosunku do oskarżonych” (k. 669), czy „był pod wpływem alkoholu, co spotęgowane problemami psychicznymi spowodowało jego agresywne zachowanie” (k. 669v), są zupełnie dowolne (zwłaszcza na tle właściwie ocenionej przez Sąd Rejonowy opinii psychologicznej - k. 633).

Ad 4

Typizacja to zabieg legislacyjny, a nie orzecznicy. Wadliwa kwalifikacja prawna, to z kolei przesłanka odwoławcza z art. 438 pkt 1 K.p.k. a nie błąd w ustaleniach.

Sam zarzut natomiast jest bezprzedmiotowy, gdyż Sąd Rejonowy nie przyjął chuligańskiego charakteru „czynów oskarżonych”, czyli przestępstw przypisanych oskarżonemu – w pkt. I a oskarżonej – w pkt. XI.

Gdyby zaś, doszukując się w zarzucie logiki, wbrew jego sformułowaniu w liczbie mnogiej, uznać, że dotyczy on czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. II to, wobec braku jakiegokolwiek motywacji poza gołosłownym stwierdzeniem, że miała miejsce prowokacja ze strony pokrzywdzonego

<p>taksówkarza, stwierdzić jedynie należy, że jest on zupełnie chybiony.</p> <p>Skarżący posługuje się przy tym pojęciem „prowokacji” wbrew rzeczywistemu znaczeniu tego słowa². Jeśli zaś uważa, że wrażenie, czy przekonanie oskarżonego, że usługa jest wykonywana wadliwie – jest wieszony niewłaściwą trasą, stanowi powód do wyzywania, naruszania nietykalności taksówkarza, a wreszcie do uszkodzenia jego auta, czy też usprawiedliwienie takiego zachowania, to mniemanie to, jako pozbawione podstaw prawnych (a nawet moralnych), jest z gruntu wadliwe.</p>			
Wniosek			
O zmianę wyroku przez uniewinnienie, a ewentualnie o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność zarzutu.			
3.3.	Apelacja obrońcy: rażącej niewspółmierności kary za czyn z pkt. II.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Zarzut nie zawiera żadnej motywacji, stwierdzić więc jedynie należy, iż art. 288 § 1 K.k. przewiduje karę od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, zaś art. 57a K.k. – obostrzenie w postaci podwyższenie dolnej granicy o połowę, więc kara 6 miesięcy w żadnym razie nie może być uznana za niewspółmierną do zachowania oskarżonego, a tym bardziej w stopniu rażącym.			
Wniosek			
O zmianę wyroku przez złagodzenie kary.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Niezasadność zarzutu.			
3.4.	Apelacja prokuratora: błędnego ustalenia, iż czyny oskarżonych nie mają charakteru chuligańskiego.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za			

zasadny, częściowo
zasadny albo niezasadny

Stanowisko Sądu Rejonowego, będące przesłanką uznania, iż czyny przypisane w pkt. I i XI nie były chuligańskie, tj. jakoby pobicie z zasady było czynem popełnianym z błahego powodu i stanowiącym rażące lekceważenie porządku prawnego jest błędne. Powód pobicia może być bardzo poważny, a samo działanie (np. tzw. samosąd w reakcji na bezczynność organów ochrony, które przy zachowaniu należytej staranności mogły zapobiec naruszeniu porządku prawnego na szkodę późniejszego sprawcy, czy też w reakcji na bezzasadny oportunizm albo choćby nieudolność organów ścigania prowadzącą do bezkarności osoby, która dopuściła się uprzednio czynu na szkodę sprawcy) nie musi automatycznie zostać ocenione jako objaw rażącego lekceważenia prawa.

Natomiast czynna napaść i pobicie policjanta podejmującego w centrum miasta, nawet w nocy, ale w miejscu dobrze oświetlonym i widocznym, uzasadnioną i mieszczącą się w granicach prawa interwencję co do sprawcy przestępstwa,

jak najbardziej spełnia kryteria z art. 115 § 21 K.k.			
Wniosek			
Zmianę opisu i kwalifikacji prawnej czynów z pkt. I i XI.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zasadność zarzutu.			
3.5.	Apelacja prokuratora: obraży art. 157 § 1 K.k. przez wyeliminowanie go z kwalifikacji prawnej czynu z pkt. I.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
W świetle ustaleń Sądu Rejonowego nie budzi wątpliwości, iż to wyłącznie działania oskarżonego (oskarżona zadała pokrzywdzonemu jedynie kilka uderzeń dłonią) doprowadziły do obrażeń powodujących rozstrój jego zdrowia na czas powyżej 7 dni (złamania kości twarzy i nosa), co winno znaleźć odzwierciedlenie w kwalifikacji prawnej czynu.			

Wniosek			
Zamieszczenie w kwalifikacji czynu z pkt. I art. 157 § 1 K.k.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Zasadność zarzutu.			
3.6.	<p>Apelacja prokuratora: rażącej niewspółmierności kar:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. co do oskarżonego – za czyn z pkt. I 2. co do oskarżonej – za czyn z pkt XI 	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Drastyczny – zarówno co do przebiegu, jak i skutków – charakter zdarzenia, a przy tym ujawniona przez oskarżonych pogarda dla ofiary, wyrażająca się określeniem jej mianem „psa”, wymaga reakcji, która z jednej strony skutecznie skłoni oskarżonych do refleksji, będzie stanowiła sprawiedliwą odpłatę, zapobiegnie ich powrotowi do przestępstwa, z drugiej</p>			

zaś – w zakresie społecznego oddziaływania – będzie stanowił wyraźny sygnał, iż tego typu zachowania spotykają się ze stanowczą, surową reakcją prawnokarną, a nie pobłażliwością wymiaru sprawiedliwości, a przy tym da moralną satysfakcję pokrzywdzonemu.

Natomiast to, że sprawcy nie byli wcześniej karani, mają rodzinę, pracę, czy cieszą się pozytywną opinią środowiskową (co w istocie oznacza jedynie, że w danym środowisku nie popełniają przestępstw, wykroczeń, czy jakichś innych uciążliwych dla ich otoczenia deliktów prawa cywilnego lub administracyjnego), nie stanowi okoliczności tak wyjątkowych, by stosować wobec nich wyłącznie kary wolnościowe.

Drugorzędna rola oskarżonej, a zwłaszcza fakt, iż choć motywowała oskarżonego, to jednak sama nie zadała pokrzywdzonemu uderzeń tak silnych, by spowodowały obrażenia, przemawiał za zastosowaniem wobec niej tzw. kary mieszanej, której dolegliwość winna okazać się wystarczająca dla wdrożenia jej do przestrzegania porządku prawnego.

Wniosek			
<p>O zmianę wyroku przez wymierzenie kar pozbawienia wolności:</p> <p>1. Ł. M.:</p> <p>a) za czyn z pkt. I – roku i 8 miesięcy;</p> <p>b) łącznej – roku i 8 miesięcy;</p> <p>2. A. N. – roku i 6 miesięcy.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>		
Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Trafność zarzutu co do zasady.			
3.7.	Błędne ustalenia, iż oskarżeni nie są w stanie ponieść kosztów.	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
Oskarżeni są zdolni do pracy, a od popełnienia czynów mili dość czasu, by zgromadzić środki nie tylko na obronę, ale też na pokrycie kosztów sądowych.			
Wniosek			

O obciążenie oskarżonych kosztami.	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Zasadność zarzutu.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
4.1.	Przyjęcie przez Sąd I instancji, iż art. 223 § 1 K.k. pozostaje w związku z art. 158 § 1 K.k.	
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
Art. 455 K.p.k. nakazuje korektę wadliwej kwalifikacji prawnej.		
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy	

Skazania co do istoty, orzeczenia o nawiązce oraz zadośćuczynieniach i naprawieniu szkody.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Nieskuteczność zarzutów apelacji obrońcy i brak uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany	
Opisy czynów z pkt. I i XI oraz ich kwalifikacja prawna i kary; zaliczenie tymczasowego aresztowania; wydatki i opłata.		
Zwięźle o powodach zmiany		
<p>Trafność zarzutów prokuratora (w kwestii kary – co do zasady).</p> <p>Opisy czynów wymagały korekty polegającej na wskazaniu, że:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. czyny miały charakter chuligański, 2. obrażenia pokrzywdzonego spowodował oskarżony, a nie oskarżona. 		

Jej konsekwencją była zmiana kwalifikacji prawnej na uwzględniającą ww. okoliczności, a także stosowna do pkt. 2 zmiana podstawy wymiaru kary.

Z kolei zmiana wymiaru kary co do oskarżonego i zmiana rodzaju kary w odniesieniu do oskarżonej, pociągały za sobą konieczność uchylecia rozstrzygnięć w przedmiocie warunkowego zawieszenia ich wykonania oraz o akcesoryjnych karach grzywny, a także wymagały zaliczenia okresów aresztowania na poczet kar pozbawienia wolności.

Skoro zaś art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych wymaga orzeczenia opłaty za obie instancje, uchylone zostały rozstrzygnięcia o odrębnych opłatach za postępowanie przed Sądem Rejonowym.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku

6. Koszty Procesu

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
IV	W myśl art. 636 § 1 K.p.k., wobec nieuwzględnienia apelacji, oskarżonych obciążają koszty postępowania odwoławczego: opłaty od kar oraz po 1/2 wydatków w postaci ryczałtu za doręczenia pism.	
7. PODPIS		
Krzysztof Wojtaszek Artur Achrymowicz Elżbieta Wierzchowska		

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Skazania	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	

#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego	

	zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. Granice zaskarżenia		
Kolejny numer załącznika	2	
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Opisy czynów, kwalifikacja prawna, kary, koszty postępowania.	
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	

1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego,	

	przepadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana

1 Nie od rzeczy byłoby, gdyby Skarżący sprawdził znaczenie słowa, którym się posługuje, a przy okazji także właściwą pisownię przeczenia z rzeczownikiem („nie daniem” - k. 667) oraz nazw własnych („zachód” - k. 667v).

2 Nie tylko celowe, ale i podstępne działanie obliczone na skłonienie kogoś do określonej – z góry przemyślanej i zaplanowanej przez prowokatora – reakcji, zwłaszcza do działania, które dla osoby prowokowanej ma okazać się niekorzystne.